

SERESTÉLY ZALÁN (Sepsiszentgyörgy)

Vakító, fehér fény

Gyakran sétált apjával a közeli parkban. Öt év körüli gyermek lehetett, s talán akkor érezte legutóbb a fény, a tisztaság és a hó fehér színének ilyen mértékű erejét. Apró, kesztyűbe burkolt keze elveszett apjájában, s kis barna bakancsa alatt ropogott a hó. Ilyenkor mindig boldognak érezte magát.

Sapkáját fönnebb tolt, arcába vágott a metsző fény... Igen, ez volt az az érzés, melyet újra magáénak tudhatott, bár újabb, elvontabb összefüggésekben.

Néhány éve nehezedett rá a nehéz gyajúsapka, és nem érezte, hogy fennebb kéne tolni, nem érezte menyire vágyik tudata az ártatlanság vakító-fehér fényére. Egy szó, egy rövid szó, annyira ismerős: „nem”. Ez volt a szó, s fény hatolt a szomjazó tudat szegleteibe...

Újra boldog lehetett. Nem akarta tudomásul venni. Nem a köztudat, nem az idill boldogsága volt ez, s ta-

lán nem is a szabadságé. Mindig vonakodott tudatalattijának e fajta kielégültségétől és kétségbeesetten kapaszkodott a köztudat bevésődött esztétikája felé. Képes volt átérezni ezt az életet, és nagyon jól alakította szerepét.

Egoista én-je szünet nélkül épített. Maga köré épített koncentrikus körökben, és életcéljává vált elpusztítani mindent, ami akadályozhatta. Biztonságban érezte magát körei szorításában, és tudta, csakis ezt jelentheti „boldognak lenni”...

Ekkor jött az a bizonyos „nem”. Körei lassanként omlani kezdtek, és gyermeteg ijedséggel őrizte a még megmaradtakat, mígnem azok is foszladozni kezdtek.

Eleinte félt az őt körülvevő semmitől, majd mikor ráérezett annak simogató mélységére, szorosán átölelte.

Kinézett az ablakon, lábát a fűtőtestre helyezte, s máris olvashatta a holnapi lapok címlapsztoriját: „18 éves fiú, délután 5 óra 23 perckor kivetette magát saját szobájának ablakából, a helyszínre siető mentősök már nem segíthettek, a fiú azonnal szörnyethalt a boldogságtól...”

SZOKOLAY DOMOKOS (Budapest)

Vázlatok

...pengőt forgattam a kezemben, pótcselekvésből. Játsozodtam vele. Kopott volt már. Sokszor pendítette meg az acélhúrokat. Egyszerű műanyag, mégis milliószor megpendítette őket, mindezt csak azért, hogy élvezhessem a hangokat, hogy mások is élvezhessék a hangokat. Megpendítette milliószor, és csak kopott. Nem tört. Nem kíméltem soha, sokszor elveszítettem, majd újra megtaláltam. Eszköz volt. Fogyóeszköz.

Most megpendítettem megint az egyik húrt. Tompán szólt. Az acél előregedett. Letekertem és hasztalan, puha vénség lévén elhajítottam. Új húrok kellene. A pengető sem volt már az első, félreértés ne essék. De lassabban öregszik el. Szerencsés.

Újabban az ujjaimmal pengetek, és a húson játszom, hogy élvezhessék a hangomat...

...

– szerintem a csavar a legfontosabb ebben a gépezetben.
– ugyan, badarság! inkább a fogaskereknek! azokat kell kiiktatni. de hogyan?

– ha nincs olaj, idővel tönkremennek.

– akkor ugorj, én majd ugrom utánad...

...

merev volt az arca. merev lábakkal lépdelt. abszurd és neveléses volt. karjaiból ócska drótkötegek álltak ki, ezek mozgatták. nem! nem baba volt

szaga borzalmas, szája szélén formalincseppek. kezében a kábel-erek dagadnak, talpa csak lánctalp. homloka ráncok mögé húzódva röhög, majd mikor felém néz, egy arc kikiált belőle: nézz meg jól!

ordít: hát hozzám imádkoztál?

...

emberek a buszon. mindenki el tudja képzelni, az a lényeg, hogy úgy képzeld el, kedves olvasó, mint a te buszodat, amivel utazol. úgy képzeld el rajta az embereket, ahogy te látod. én csak ennyit írok bele a szemedbe: hátul férfi áll és kapaszkodik, mikor öregasszony szállna fel, nem nyújt kezét. az öregasszony alig bír fellépni az alsó lépcsőre, nincs ereje kapaszkodni. a busz megindul, majdnem elesik, kétségbe esve küzd. a férfi áll, rá sem hederít. te ülsz, szintén csak nézel. egy diák szalad hátra, hogy segítsen, lelkiismerete vette rá. a férfi elkapja vállát, szemébe néz:

– aki már nem tud felkapaszkodni, az nem ide tartozik.